

2. Országos Ultreya – Eger – Bazilika

A Bazilikához felvezető úton kétoldalt az önkéntesek álltak laza sorfalat és kedves üdvözléssel, a tudnivalók közlésével, a program szórólapjával fogadtak bennünket. Nyakukban táblácska, rajta a nevük. Örömmel fedeztük fel, - néhány névről már ismert testvérünket. Őszinte öröm sugárzott mindnyájuk arcáról. Eljöttél te is, de jó hogy itt vagy! A Bazilika bejárata előtti oszlopcsarnokban jelentkeztünk és mi is elkészíthettük saját nyakbavaló táblácskánkat. Lámpalázasan írtuk fel nevünket kíváncsian várva, hogy vajon megszólít-e bennünket valaki, aki névről ismer bennünket, kit fogunk megismerni teljes testi valójában ezúttal. Finoman lesegettük egymás tábláit, vajon ő honnan jött? És sokunknak teljesen ismeretlen vidékek hívői, különös kis településekről testvérek, sétálgattak ismerősöket keresve. Első gondolat: Hát az a kis falucska hol van, ahonnan ő jött – aztán: de hát nem mindegy?! Vannak, ott is vannak és eljöttek! J) A templom belső terének elején asszonyok álltak kis kosárával és színes papirhalacskákat kínálgattak, rajta egy-egy ráragasztott igével. Az impozáns templombelső lenyűgöző, de bár időben érkezünk a templom padjai teljességgel megteltek. Bizonytalanul lépdeltünk a padosorok között egészen az oltárig sétálva, csodálva a szentképeket, a pompázatos szószéket és keresve egy ülésnyi helyet. És ismét a testvéri szeretet! Itt is ott is ismeretlen cursillisták nyújtogatták kezüket, intettek és szóltak: Gyere! – Itt is van még hely, ide várunk! Az oltártól bal oldalra egy zenekar hangicsált halkán. Gitárosok, énekesek. 50-es férfitársunk intésére már szólt is a muzsika az énekesek segítően támogatták éneklésünket. Pillanatokon belül már zúgva szállt az Istent dicsőítő ének. Gitáros zenekar dacára finom ízléssel válogatott énekeket intonáltak. Sokan voltunk, boldogítóan sokan nagyon-nagyon sokan! Lehattunk 1500-an? Talán igen! „Ez az a nap, ez az a nap, mit az Úr rendelt: Eljött a nap és újra felkensz minket „ eljött a nap és újra betöltesz minket.” Okosan szervezve a bevezető dal után, amit már együtt énekeltünk, elegáns moderátor vezette be a nap történéseit az ambónál, tájékoztatva mindenről. Aztán megszólalt a misét jelző csengettyű s a bejárat felől megindult a hosszú papi, oltárszolgai menet, a végén Ternyák Csaba érsek atyával és székely János püspök úrral. Megrendítő volt a sok-sok atya részvétele Budapestről és vidékről. Mind érdeemesnek tartották részt venni találkozónkon. Közösségek lesték saját papjuk érkezését a menetben, intettek is feléjük egy-egy mosolyt. A szeretet, a megbecsülés és a bizalom sugárzott feléjük a hívőktől. Íme, a mi Atyánk is eljött velünk! J) Gondosan tervezve precíz rendben zajlott a liturgia. A Szentlecke és az Olvasmány felolvasása. Az Evangélium a nagy csendben behatolt a szívekbe és az érsek atyát mocorgás nélküli nagy csendben hallgattuk. Közösen örültünk, amikor elmondta mennyire örült Székely János atya kérésének, hogy az idei találkozóra engedje át az atya az Egri Székesegyházat helyszínül és hogy a nemrég lezajlott országos Karitás és Ministráns találkozó után mennyire meglepő most a számára ez a még lelkesebb és még nagyobb számú cursillos részvétel. Szólt a jelenlegi világban zajló nyugtalanító jelenségekről, a keresztény élet visszaszorulásáról, de a jelen találkozó alapján a jövőt nézve a helyzetet mégis reményt keltőnek találta. Felidézte a szőlőtőről szóló példabeszédet:”Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki énbennem marad és én őbenne az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tehettek” Bízunk

abban, hogy az úr kegyelméből mi már teremjük a gyümölcsöt és adunk belőle másoknak is, hiszen erre vállalkoztunk, amikor a cursillot megismertük. Székely János püspök atya mélyen megrendítő történetekkel ecsetelte a Szentlélek életet átalakító munkáját. Megrendítő volt a con-celebráló atyák közös imádsága, majd 4 helyen tökéletes rendben és szervezéssel áldoztattak a fehérbe-aranyba öltözött paptestvérek. Hosszú sorokban vettük magunkhoz az Úr testét, miközben a zenekar a biztató bensőséges és jól ismert dalt játszotta, és ezt majd 1000 ember énekelte együtt „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, karjaimba zártalak, Örökre enyém vagy ! „ Nem taszítalak el, amikor vétkezel, irgalmat lelsz a szívemben, örök feléd a hűségem, amerre jársz védelek,nyomodba lépek, Nem rejtőzöm el, szeretet lángom átölel .... Ragyogó idő volt, amikor a mise végétével a közös ebédre indultunk, és 3 helyszínen vártak bennünket 800 főre tervezett meleg ebéddel. Majd még jövök és mondom tovább is ! DC- cs.a.

2. Országos Ultreya – Eger,Bazilika

Ima, sütik, tanúságtevők, és angyali szózat

Az első csapat a mise után a nagyon gondosan és tapintatosan elhelyezett helységecské meglatogatása után elindult az ebéd helyszínére. Elöl vezetett bennünket egy magas cursillos férfiú, kezében egy kiemelkedő zászlóval, hogy mindenki láthassa, merre is az út. Mindenre, de mindenre gondoltak. Az első csoport egy régifajta hangulatot idéző nagy menza-szerű ebédlőbe érkezett. Klasszikusan gömbölyű pirospozsgás szakács adagolta a sűrű babgulyást a műanyag mélytányérba és a sor végén egy ünneplőbe öltözött egri asszony nyújtotta hozzá a fehér és sötétbarna felszelt kenyeret és egy üveg ásványvizet! Jó étvágyat!! J) – és mosoly, és mosoly. De ezúttal nem ültünk le egyből a régifajta nylonabrosszal leterített menzaasztalhoz. Nem, nem. ! Ez már nem az a világ! Az egyes asztaloknál állók összekulcsolt kézzel az asztali imát imádkozták! – és csak aztán fogtak kanalazáshoz. És itt is és ott is a többi asztalnál is az érkezés sorrendjében felhangzott Jézus neve és percenként röpködtek az Ámenek, ahogy az éhesek megálltak asztaluknál imájukkal. Örülünk Testvéreim, mert ezen a menzán Krisztus is velünk evett! J) Nagy létszámú csoport ült egy szabad téren is és ott költötte el hasonló ebédjét. És ezután kísérőink a kertben nagy fehér sátrak alá vezettek bennünket, ahová nassolni hívtak. Hát ilyet én még .... Hát ez nem lehet igaz! Egy percre megkövülve álltunk. Hatalmas mennyiségű színes és pompás süteményhalmok mindenütt. Mint egy gyermeki álom. Itt egy halom rétes, ott a tepertős pogi, sósrúd és mézes krémes, túrós süti és zserbó, marcipános és meggyes piskóta, és mákos kifli, meg diós patkó, krémes szeletek és sonkával töltött kiflik. Mellette üdítők és kávé, és az ürülő tálak egy kis helységbe kerültek és ismét vissza teli, de s teli, ahogy azt ál munkban gyerekként elképzeltük. Vajon nem túlzás ez? Hát nem, hiszen Ő azt akarta, hogy életünk legyen és bőségben legyen. No meg Barsi Balázs atyánk szavai jutottak eszünkbe: „Az ember nem úgy eszik, mint az állat. Az étellel szeretetet is nyel le, azoknak a szeretetét, akik azt az ételt számunkra elkészítették. Az édesanyánk süteményét senki sem tudja elkészíteni,” Balázs atyának persze már megint igaza van, hiszen az édesanyánk szeretete fel nem

cserélhető és a süteményében az is benne van, mint egy üzenet. És itt az ország minden tájáról érkezett testvérünk szeretete volt azokban a pazar süteményekben, amiket előző este elkészítettek és ránk gondoltak és hajnalban dobozokba zárták és nyitott szívvel adták és adták. Ahogy belegondoltunk bizony erősen meghatódtunk. Délután a zenekar ismét a helyén volt és szép, könnyen tanulható, nemes szövegű közösségi énekeket játszott, melybe mi is bekapcsolódtunk. Jöttek közben a tanúságtevők. Fiatal református fiú beszélt arról, hogyan is csábította el az Úr J), Idősebb testvérünk az igaz és „minőségi” hitre törekvő küzdelméről szólt, egy érett többgyermekes orvosnő a családi tragédiákból tanulva lett érett Krisztus hívővé, aki mindenért hálás szívvel van életében, egy 40-es pap beszélt arról mit is jelent számára a cursillosok lelkesedése, hogyan erősíti meg őt is ez a mozgalom papi hivatásában. Egy másik atya arról szólt, hogy emberi magatartásunkban látszania kell rajtunk, hogy apostolok vagyunk, Isten szolgálói és ezt egy amerikai történettel illusztrálta is. és ha ezeket a megrázó pillanatokot még fokozni lehetett, akkor ez is megtörtént e történet hallatán. A tanúságtételek között hangzottak a szebbnél szebb énekek, majd hirtelen teljes csönd támadt. Se gitárzene, se készülődő tanúságtevő nem látszott. És akkor halk kísérettel különös magas hangon – kontraaltista fiatalember kezdett bele egy középkori apáca által alkotott zsoltár éneklésébe. Magas hangja és hittel teli tökéletes finom dinamikájú éneklése az elképzelt szférák zenéjét idézhette. Levegőt sem véve hallgattuk, mint egy angyal szózatát. Tapintható volt a csönd és az általa vezetett mindenki imája. Mert lelkében a dallamra mindenki, de mindenki imádkozott. Együtt énekelt a lelkünk. Hiszem! Akinek nem csordult ki a könnye, aki nem a zsebkendőjét kereste, az azonnal csatlakozott a végén a zúgó tapshoz. Csodálatos volt, egyszerűen csodálatos! És a fiatal énekes szerényen oldalt billentett fejével zavartan mosolyogva fogadta elképzelt lelki ölelésünket a szép éneklésért. Majd még egyszer jövök és mesélem tovább! J)